

MELONTALOKI

Matkan päivämäärä: 14.8.2010

Lähtöpaikka: Voinsalmi
Päätepaikka: Voinsalmi
Kuljettu reitti: Rantasalmen kierros
Kuljettu matka: n. 70 km

Kalusto: Kaksikkokajakki Tahe Marine retkivarustuksessa

Ateriät: Trangíavalmiudessa makaronia ja nötköttiä, keksiä, kahvia, suklaata ja vichyä

Nähtävyydet: Maisemat kokonaisuudessaan, Rantasalmi, Ruusuhovi vesiltä, lintulampi, Linnasaaren kansallispuiston komeat rannat ja auringonlasku

Valokuviiin liittyvät huomautukset: Paikalliset linnut olivat varsin nopeita ja poistuivat kameran ulottuvuusalueelta toistuvasti

Esipuhe

Melontakautemme päätapahtuma ja kuntohuipun ajoitus oli Rantasalmen ympärimelonta. Treenasimme tätä koitosta varten ainakin kolme kertaa kotivesillä Vantaalla ja korkeanpaikan leiriäkin pidimme toukokuussa Voinsalmella. Melontataustamme ovat melko erilaiset, joten yhteisen rytmin löytäminen oli strategisesti tärkeää.

Valmistautuminen

Tankkaus alkoi edellisenä iltana lettukesteillä Voinsalmen mummolassa. Liharentoutta haettiin saunan lämmöstä ja tuntumaa suorituspaikkaan pulahtamalla Haukiveteen. Äitini antoi suullisen reittiselosteen ja merikortteihin merkattiin yksi kokonainen nuoli osoittamaan tavoiteltua heinikon lävistyspaikkaa.

Suorituspäivän aamuna potkua antoi paikallinen puuroherkku. Paatti pakattiin retkivarustukseen, vaikkakin tavoitteena oli suoritua kierroksesta ilman yöpymistä. Karttoja oli etukannella kolmin kappalein. Kompassi oli tarpeelliseksi osoittautuneena apuvälineenä myös kansiköysissä.

Matkaan

Reittimme starttipisteeksi valikoitui Voinsalmi. Paattimme starttasi mummolan laiturista klo 10:30. Alkumatka eteni tutuissa maisemissa Sikkoinleuasta eteenpäin, mutta pian saimme turvautua karttaan ja seurata tiukasti Yöveden vaihtelevia rantamaisemia. Pelätty suunnistuspummi sattuiikin heti alkumatkasta Käärmeenselällä. Ohjeen mukaan piti suunnata näkyviin tulevan sillan ali, joten mieleen ei juolahtanutkaan, että siltoja voisi olla parikin kappaletta. Alitimme tien ja sen jälkeen kartta ei enää täsmännytkään oletettuun maisemaan. Haapaselällä haimme siis kiintopisteitä, mutta jääräpäisesti etenimme tuntumalla kaakkoon etsien sitä ainoaa

nuolimerkinnän paikka maastossa. Siinä kohti piti olla kapea heinäkaistale. Heiniä löytyi, samoin läpimentävä kohta, joten jatkoimme matkaa suunnaten Kupialanjoelle. Maasto antoi osviitta oikeasta sijainnista. Lopulta saavuimme lahdukkaan, jonka pohjasta oletimme joen lähtevän. Puolisen tuntia kiersimme lahdukkaa etsien jokisuuta heinien keskeltä tuloksetta. Sitten loppui usko ja lähestyimme rohkeasti paikallista asukasta lisäohjeiden toivossa. Rantauduimme mökin pihaan, jossa oleva auto kertoi jonkun olevan kotosalla. Ilmeisesti lähetystömme oli kuitenkin sen verran uhkaavan näköinen melontavarusteissamme, että kukaan ei tohtinut tulla avaamaan ovea. Eipä auttanut muu kuin lukea karttaa uudemman kerran ja ottaa uutta vauhtia. Uskoimme viimein olevamme Nurmenlahdessa. Jälkeenpäin tätä olisi voinut pitää itsestään selvyytenä kaksimetristen kaislojen lomassa suunnistaessamme.

Matka jatkui Kupialanjokea pitkin imukanavalle. On aika outo tunne tulla putken suusta meloen paikkaan, jossa vesi loppuu ja kiskot alkavat. Kannaksen ylitys oli järjestetty helpoksi ja kaksikko sujautti vauhdilla Kupialansalmelle.

Rannoilla näkyi komeita rakennuksia ja taisi joku kartanokin levitellä maitaan jokivarteen. Seutukunnan lintukannat vaikuttivat perin rikkailta ja sieltä täältä pyrähtikin sorsa tai kurki siivilleen. Kosulanlammen päässä näkyvän valtavan rakennelman tarkoitusta arvuuttelimme, kunnes tajusimme sen suurimmaksi näkemämmäksi lintutorniksi. Ennen Rantasalmea olevasta pohjapadosta saimme ennakkovaroituksen ja ohikantosuosituksen, mutta paikan päällä kohta näytti sen verran hyvin virtaavalta, että menimme läpi meloen pienellä pohjakosketuksella.

Rantasalmelle saavuimme suunnitellusta aikataulusta pari tuntia myöhässä, mutta emme antaneet kiireen pilata retkitunnelmaa. Rantauduimme uimarannalle ja päätimme korvata ensimmäisen kokkauskerran tukemalla paikallista yritystoimintaa. Läheisen Shellin huumaavat hampurilaistuoksut houkuttelivat hakemaan eväät laivarantaan ja nautimme maittavan aterian ulkoilmaravintolassa.

Keli muuttui aamun kirkkaasta auringonpaisteesta hieman utuiseen, mutta lämmintä riitti edelleen. Täysillä vatsailla lähdimme ylittämään Pientä Raudanvettä. Hiekkasalmi oli mielenkiintoisen näköinen muodostelma kartalla, mutta maastossa paikka ei juurikaan erottunut. Kapeikon huomasi vain vauhdilla vastaantulevan muskeliveneen peräaalloista. Muuta liikennettä ei juuri näkynytäkään.

Ruusuhovi alkoi näkyä jo kaukaa. Mitä lähemmäs pääsimme sitä hienommalta paikka näytti. Ohimelonta herätti toiveen yöpyä joskus vanhan rusthollin historiallisissa huoneissa. Kotiin palattuamme saimme postissa Rantasalmen sanomat, jossa kerrottiin paikan kiinnostavasta menneisyydestä.

Seuraavaa suuntaa otettiin Ketvelettä kohti. Paikalla oli pyörähtänyt muitakin kuin veneilijöitä. Myrskyn jäljiltä rivi isoja kuusia virutti latvojaan kanavan vedessä.

Seuraavan etapin "väärästä suunnasta" meitä jo varoiteltiin. Mieli teki kammeta jo kotia päin pohjoiseen, mutta Savilahteen saakka oli maltettava. Vaahersalonlammella kaislikossa suhisi ja raikui. Kurki kohottautui siivilleen ihan kajakin vierestä, mutta kameran etsimelle sen eteneminen oli liian nopeaa.

Lintutornin kohdilla matka alkoi jo painaa. Kalasatama ohitettiin nälkäisissä ja kankeissa tunnelmissa. Tankkaus ja ruodon oikaisu oli paikallaan. Virkasalmella oli tosiaan virkaa, kun könysimme rantakalliolle. Häntäluu alkoi molemmilla ilmoitella kyllästymisestäään melontaan. Ruokatauolla ei tehnyt mieli istahtaa maisemia ihailemaan. Muutenkin keho oireili jo väsymyksestä. Energiavaje oli ilmeinen, mutta ravintoa ei tehnyt mieli. Suoritimme "pakkoevästyksen" ja nautimme melkoiset määrät nestettä. Alkoi jo tuntua, että sitä on liian vähän matkassa. Olo kuitenkin virkeni ja venyttely auttoi. Selältä nousevat sadepilvet ajoivat meidät jatkamaan matkaa.

Tästä eteenpäin melonta oli melontaa. Maisemat olivat kauniita, mutta mieli keskittyi seuraavaan etappiin kartalla. Peonselän tienoilla saarten nimet ovat aika hauskoja, suorastaan savolaisia. Takameloja taisi useampaan otteeseen kysäistä uudemman kerran nimien oikeellisuutta, Pöljä mukaan lukien. Saimme mainion takatuulen moottoriksi edetessämme auringonlaskun kanssa Peonselkää. Otimme kisaa konttialuksen kanssa, mutta jouduimme tyytymään hopeamitaliin. Alus katosi Hietavirran kautta matkoihinsa. Ajoittain pääsimme pieneen surffiin ja matka tuntui taittuvan kuin siivillä. Vastatuuli tässä vaiheessa olisi ollut musertavaa. Hietavirran majakka oli henkinen loppumatkan alkupiste.

Repolahden näkötorni seisoi ylväänä mäkensä päällä. Olemme käyneet ihastelemassa sieltä aukeavaa näkymää tornin huipulla.

Hetken matkaa Hietavirran jälkeen saimme vaihtaa viimeisen merikortin etukannelle. Ainakin etumeloja oli tässä vaiheessa jo melkoisen hapoilla. Kourat käpertyivät melan ympärille ja hartioita pisteli, vaikka kuinka yritin ylläpitää melonta-asentoa ja käyttää kroppa varpaista lähtien. Ihmettelin takaosaston jaksamista vähäisellä melontakokemuksella, mutta ehkä opit olivat mennet perille tai hän on synnynnäinen meloja. Tässä vaiheessa yöpyminen Linnansaaren alueen tulipaikoilla tuntui enemmän kuin houkuttelevalta ajatukselta, mutta toisaalta matkaa oli jäljellä enää reilu kymmenen kilometriä.

Kolmas ja viimeinen maataukomme oli Taivalsaassa. Minun häntäluuni oli jo sanonut yya-sopimuksen irti. Konttasin rantakalliolle makailemaan notkeana kuin rautakanki. Tankkauksen virkaa hoitivat Digestive-keksit. Sen verran jalkauduin, että rustasin todistusaineiston käynnistämme vieraskirjaan. Kello kävi ilta yhdeksää, joten oli hyvä hetki tilata sauna lämpiämään Voinsalmelle. Ajatus saunan lämmöstä ja kajakin parkkeeraamisesta sai unohtamaan väsymyksen. Viimeiset kilometrit vajuivat kilpaa laskevan auringon kanssa. Natulansaaren ja Hevossaaren tutut muodot kertoivat lähestyvistä maalista. Viimeisen niemenkärjen kohdalla otimme loppukirin ja vastaanottokomitean lyhty viitoitti suuntaa satamaan.

Kierros oli hieno kokemus ja samalla oman jaksamisen koitos. Jos joku käskisi melomaan 12 tuntia, jättäisin varmasti väliin. Tästä jäi hyvä maku. Reitti on hyvä, mutta ulkopaikkakuntalaisia varten opastusta olisi syytä parantaa. Matkalla huomasimme myös veden tankkauspisteen tarpeellisuuden. Löytyyköhän sellaista muualta kuin Rantasalmelta?

Sanna ja Ilkka Törmi, Vantaa